

ТЕРИ БРИСБЕЙН ОТВЛИЧАНЕТО НА ЛЕЪРДА

Превод от английски: Ralna, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Тя ще ти бъде добра съпруга.

Падрик Грант отпи голяма глътка от чашата, която държеше, и поклати глава към брат си... към пияния си брат.

— Тя вече е моя съпруга — отвърна той.

Двамата наблюдаваха Катриона Макдонъл, докато говореше с няколко жени, които присъстваха на събирането. Падрик погледна към брат си, за да види дали мъжът е ядосан, и реши, че това е много вероятно. Бракът му бе уреден с цел да донесе мир между двата враждуващи клана и нямаше никакво съмнение, че той беше *женен* за жената.

— Да... не... да — пелтечеше брат му.

Падрик знаеше, че когато брат му обърнеше повечко чашки, единствено майка им можеше безнаказано да накара Джейми Грант да остави алкохола и да отиде в стаята си. Но точно сега тя не се виждаше никъде. Падрик забеляза другия си по-малък брат, който се приближи и седна на масата им пред камината.

— Дугъл, тъкмо казвах на брат ни, че тя ще му бъде добра съпруга. — Джейми вече не изговаряше думите, а ги крещеше, което бе наистина лош знак. Те обикновено бяха последвани от физическа разпра.

— Катриона вече е омъжена за Падрик. — Дугъл хвана ръката на брат си и я преметна през рамото си, повдигайки го на крака и придържайки го, докато запази равновесие. — Надявам се, че можеш да ми намериш някое хубаво девойче — каза брат му, повеждайки бавно Джейми далеч от масата.

Но както повечето неща през този ден, и това не завърши така, както се надяваха. Джейми се отдръпна рязко, изпъна се в пълната си височина и погледна Падрик, клатейки пръст към него, за да подчертае думите си.

— Имаш нужда от наследници, Падрик. Мъници, които да носят името и кръвта ни. И имаш нужда от тях веднага — заяви брат му. —

Отърви се от онази блудница, която споделя леглото ти, и вкарай в него жена си.

Падрик се изправи на крака, скръсти ръце на гърдите си и погледна към брат си, а вената на челото му видимо се изду, свидетелство за гнева му.

— Тя е дъщеря на нашия враг. Защо държиш брака ни да се превърне в нещо повече от това, което е в действителност, а именно само една удобна уговорка, при положение че знаеш много добре каква е ситуацията?

Джейми изхълца и се намръщи. Падрик се зачуди защо въобще се опитваше да му влее разум, след като брат му празнуваше и пиеше вече втори ден?

— Да, уговорка между вас двамата. Но Макдонъл не са ни врагове. Аз гледам на тях като на съперници.

Падрик не успя да се сдържи и се изсмя в лицето на брат си.

— Съперници? Съперници, казваш? Макдонъл не са нищо повече от лъжливи, крадливи престъпници. Или вече забрави за добитъка, който ни откраднаха? Или как се опитаха да ни прогонят от собствените ни земи, тук в Гленмористън? — Той поклати глава, отказвайки да спори с брат си, докато бе толкова пиян, и въобще да обсъжда съпругата си с някой друг. Поглеждайки настрана, той забеляза, че тя ги гледа, а в погледа ѝ блестеше бегъл интерес.

По дяволите! Защо тя трябваше да бъде Макдонъл?

Никой не би оспорил, че красотата на Катриона е рядко срещана — със сърцевидно лице, бледосини очи и дълги, гъсти златисти къдрици, които стигаха до бедрата ѝ, когато не ги бе сплела в обичайната плитка. А щом се усмихнеше, му бе нужна цялата воля, която притежава, да не я замъкне в леглото си, да свали дрехите ѝ и да я целува до безпаметност, докато никой от тях не може повече да се движи. Дори само мисълта за това накара тялото му да се изопне и мъжествеността му да се втвърди, копнееща за... съпругата му! Падрик не бе сигурен дали похотта му към нея се бе изразила на лицето му, но Катриона се изчерви и побърза да завърти глава, отказвайки да срещне погледа му.

— Отведи го в стаята му, Дугъл — нареди Падрик вече с поспокоен тон. По-младия му брат поведе пияния мъж навън от залата, но спря за миг, усмихвайки се на Падрик.

— Желаяш я. Тя ти е съпруга. — Дугъл посочи очевидното, но Падрик зачака останалата част. — Може да сте се събрали по определена причина, но това не значи, че нещата не могат да бъдат различни.

Падрик седна и затвори очи, надявайки се братята му да ги няма, когато ги отвори отново. За щастие стана точно така. Но Катриона си остана там, където бе през цялата вечер, седейки с няколко от младите му братовчедки възможно най-далеч от него, но все пак в същата стая. Бе създавала приятелски отношения със сестра му, която след няколко дни щеше да замине за южните острови със семейството на съпруга си. Какво щеше да прави тогава Катриона? Той чу приближаващи се стъпки и по потъмнелия поглед на Катриона веднага разбра кой е човекът, който се е насочил към него.

Ръката на Сиана се плъзна по неговата, премина през рамото му и се зарови в косата му. Притисна тялото си към гърба му, а пълните ѝ гърди се опряха в него. Наведе се и прошепна в ухото му. Можеше да си представи усмивката, разтегнала пищната ѝ уста, докато му говореше, тъй като бе спокойна и уверена в положението си на негова любовница.

— Ела, Падрик, готова съм да си лягаме — каза тя с мръснишкия си глас, който обикновено изпращаше вълна от желание през тялото му. Но този път изражението на лицето на Катриона попречи това да се случи.

Ако той не бе сигурен в противното, Падрик би могъл да се закълне, че Катриона се чувства разстроена от присъствието на Сиана и от намеренията ѝ към него. Но знаеше, че не е така. Споменът за злополучната им първа брачна нощ все още прогаряше плътта му, макар да бяха изминали цели четири месеца от онази нощ. И думите ѝ, изпълнени с ненавист и отвращение, нареждайки му да стои далеч от нея от тук нататък, все още ехтяха в ума му. Падрик не се бе върнал в леглото ѝ, отказвайки дори да си припомня онази нощ, докато намираще утеха в нежните прегръдки на Сиана винаги, когато изпиташе нужда от женска топлина.

Но Падрик Грант не бе глупак и знаеше по-добре от всеки друг, че при първия знак от страна на жена му, че е добре дошъл в постелята ѝ, той щеше да се озове там на мига. Гордостта му и положението му на леърд го възпираха да започне преследването, което би искал, и

сегашната ситуация изглежда задоволяваше нуждите на всички... неговите, на жена му, на клана му и дори на любовницата му.

Ласките на Сиана обаче бяха преднамерени и очевидно целящи да zlepоставят съпругата му пред очите на клана. Той се обърна, отдръпвайки се от докосването ѝ, и погледна назад към мястото, на което стоеше Катриона.

Досега бе успявала да държи реакциите си под контрол, но да бъде засрамена така пред очите на цялото му семейство бе повече, отколкото би могла да понесе, без да реагира. Катриона побърза да прикрие емоциите си и погледна встрани от голямата маса, на която седяха съпругът ѝ и уличницата му. Ако бе станала от стола си прекалено бързо, или ако ръцете ѝ трепереха прекалено силно, то жените около нея със сигурност щяха да я разберат и да я извинят. Докато излизаше от залата, където целият клан Грант се бе събрал, за да отпразнува сватбата на най-малката сестра на леърда, тя не бе сигурна от кое я боли най-много... да бъде третирана от мъжа си така, сякаш не значи нищо, или от съжалението, изписано в погледите на всички, които бяха видели сцената.

Стигайки до малката стая, която бе обявила за своя, Катриона добави няколко цепеници към малкия огън горящ в огнището и изчака стаята да се затопли, преди да започне да се съблича. Тази стая бе построена по-късно към крепостта като допълнително помещение към кухнята, като склад или за каквото бе нужна. Когато отношенията между нея и Падрик бяха ескалирали на сутринта след първата им брачна нощ, тя си бе събрала вещите и се бе преместила тук, където никой не смееше да я безпокои. Оглеждайки се из стаята, тя въздъхна. Ако баща ѝ някога научеше за начина, по който я третираха, или за това, че бе избягала от спалнята на мъжа си, търсейки безопасно място в една подобна стая, крехкият мир между клановете, който бе насилствено създаден с този брак, щеше да се пръсне на хиляди парчета.

Това бе единствената причина, крепяща този брак, защото, както бе заявил баща ѝ, тя може да беше жертвеният агнец, но нямаше да позволи цялата тази ситуация да бъде заколение за нея. Ако го повикаше и поискаше закрилата му, Ангъс Макдонъл щеше да дойде,

за да спаси първородното си дете от клана Грант. И войната щеше да продължи. Катриона не можеше да позволи семейството ѝ да страда заради нейната гордост. Събличайки се, побърза да се пъкне между топлите завивки на леглото си. Часове по-късно лежеше будна, а гордостта ѝ се бунтуваше срещу обидите, които бе принудена да понася.

Само ако можеше да го мрази заради ситуацията помежду им, щеше да ѝ е много по-лесно да я приеме. Истината обаче бе, че не го мразеше. Той бе приел условията на брака им също както ги бе приела и тя... На брака им не се гледаше като на съюз от любов, а просто като средство за мир между семействата им. Единственото физическо условие, което им бе наложено, бе да живеят в един и същи дом и да консумират съюза си поне веднъж.

Правеха го. Бяха го направили.

Когато бе поискала от него да я остави, изисквайки да не ѝ налага близостта си, той го бе направил, позволявайки ѝ да живее необезпокоявана в крепостта, както бе пожелала. Но като се изключи това, че държеше любовница, Падрик се отнасяше към нея с уважение и нито веднъж не ѝ бе вдигнал ръка. И, естествено, не бе привлякла нито погледа, нито вниманието му.

До тази нощ.

Подозираше, че причината да не успее да скрие чувствата си бе факта, че стана свидетел на това, как единствената ѝ приятелка в Гленмористън се омъжва и осъзнаването, че Наирна ще замине от тук след няколко дни. Това бе подсилено от факта, че ѝ се налагаше да стане свидетел на това, как Наирна и новият ѝ съпруг се гледат един друг с преливащи от любов очи. Не, беше защото цяла вечер, а и цели дни преди това, тя наблюдаваше собственият си съпруг, неспособна да игнорира мъжествената му красота и силното му тяло.

Катриона се въртеше в малкото легло, дърпайки завивката нагоре, за да се стопли, надявайки се, че топлината ще я накара да заспи, потискайки тревожните мисли и чувства. След като бе наблюдавала толкова много пъти, как съпругът ѝ реагира на безбройните докосвания, дори целувки, които публично си позволяваше любовницата му, тя бе виждала в тъмнозелените му очи единствено похот. А тази нощ, след като бе спорил с брат си, той бе

погледнал към нея и в очите му отново се четеше похот. Но нещо дълбоко вътре в нея ѝ нашепваше, че тази похот е насочена към нея.

Изминаха още час-два, а в ума ѝ започна да се заформя мисъл как тя и Падрик биха могли да загърбят гордостта си в името на брака им. След като се бе заклел пред другите, че никога няма да я помоли да го приеме в леглото си, тя осъзна, че дори да го покани, той няма да дойде. Но нещо дълбоко в нея я караше да копнее той да я желае и искаше нещо повече от този неприятен, безличен уреден брак. Нещо дълбоко в душата ѝ я караше да копнее за съпруг като този на Наирна, който да гледа с любов към нея.

Проклето да е глупавото ѝ сърце, но тя копнееше Падрик Грант да я гледа по този начин.

ВТОРА ГЛАВА

Луната се издигна високо в небето, осигурявайки му достатъчно светлина, че да продължи пътуването си, без да му се налага да изчака зората. Безмилостният пролетен дъжд най-после бе спрял, отстъпвайки пред сухите дни и приятните нощи. Беше на около две мили от крепостта, когато го нападнаха. Падрик се би с всички сили, но воините бяха четирима или петима и успяха да го пленят. Нахлупиха качулка на главата му, покривайки очите, и завързаха устата му с парче плат. Вързаха ръцете му зад главата и го метнаха на гърба на коня му. Макар Падрик да се опитваше да пресметне посоката и разстоянието, което изминаха, само след няколко минути се отказа, висейки с главата надолу върху движещия се кон.

Едно му бе напълно ясно — те го искаха жив, в противен случай в мига, в който отнеха меча му, можеха да го убият. По тази причина Падрик реши да изчака, преди да предприеме каквото и да е било. Макар да бе леърд на клана, той имаше братя, които можеха да заемат мястото му ако се наложи, затова не се тревожеше за бъдещето на клана. За Катриона също щеше да има кой да се погрижи. Но за какво им бе да отвличат леърд? Подобна постъпка щеше да предизвика само отмъщение и унищожение, а кой би имал полза от това?

Пътуваха известно време, изкачвайки и спускайки се, преминаха покрай течаща вода, докато накрая не спряха и не го свалиха от коня. Краката му трепереха и му се виеше свят, когато го задърпаха по някаква пътека и после през вратата, която бе прекалено ниска за неговата височина. Вероятно някаква колиба или пристройка към къща. Мъжете развързаха ръцете му и го принудиха да седне на мръсния под. Падрик сграбчи най-близкия похитител и го повлече надолу със себе си, но както бързо бяха развързали ръцете му, сега въжето бе заменено от окови.

Падрик не можеше да каже колко са похитителите му и кои са те. Мъжете ефективно го оковаха с разперени ръце на стената. Оковите бяха прикрепени достатъчно ниско и бяха достатъчно дълги, че да му

позволят да сяда и да става, но не и да се отдалечава на повече от няколко сантиметра от стената. След като бе прикован, дочу, че похитителите вътре и извън постройката започнаха да говорят, но гласовете им бяха прекалено тихи и приглушени, за да разбере самоличността им. Разговора продължи няколко минути и той се възползва от преимуществото, за да се обърне и да разбере какви движения може да извършва и доколко го ограничават оковите.

Вратата се затръшна, изненадвайки го, и той чу как в касата на вратата някой забива пирони. Опита се да изкрещи през плата запушващ устата му, изисквайки отговори, но заради шума от чуковете и превръзката знаеше, че никой не може да го чуе. Тогава, толкова бързо, колкото бе започнал шума, той чу, че мъжете си тръгват, оставяйки го окован за стената със запушена уста. Падрик започна да се извива, опъвайки оковите в опит да махне превръзката на устата си.

Кой би сторил това? Кой би го отвлякъл само за да го остави тук сам? Дали не мислеха да поискат откуп за него? Ха! Кланът Грант можеше да събере много хора за свада или война, но те не бяха богати. Нямаше кой да плати откуп за него. Но ако се освободеше, щеше да изкопчи истината от някой.

Отново се извъртя, успявайки най-после да стигне възела зад тила си, и го издърпа. Хвана качулката и я махна от главата си. Очакваше, че в помещението ще е тъмно и няма да вижда нищо, и затова се изненада от запаления фенер върху масата.

Но гледката на Катриона, стояща срещу него, напълно го шокира.

Катриона преглътна изплашена и се опита да срещне погледа му. Бе започнала да преосмисля плана си, когато направиха първата стъпка, но сега знаеше, че стореното бе огромна грешка. Той премигна и потърка очи, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. Тя разпозна мига, в който той осъзна, че наистина е пред него.

Без значение дали ѝ бе съпруг, или не, Падрик Грант бе страховит мъж и имаше врагове. Дори прикован за стената силата на ръцете му бе очевидна... мускулите му изпъкваха, докато опъваше оковите. Една синина тъмнееше на челюстта му. Катриона стисна юмруци, борейки се с желанието да го докосне. Явно напрежението ѝ бе дошло в повече, щом сега виждаше неща, които не бе забелязвала през последните четири месеца.

— За какво е всичко това, Катриона? — попита я той с много покротък глас, отколкото бе си представяла, че може да бъде в подобна ситуация.

Всички думи, всички обяснения, които бе обмисляла внимателно през последните седмици, докато лежеше сама в леглото си, съставяйки плана си, сега се изпариха от ума ѝ.

— Кажи ми! — изкрещя този път той, а гласът му проехтя около двама им, докато гневът му нарастваше, а оковите дрънчаха на каменната стена зад него.

Катриона трепна за миг, но бързо успя да си възвърне контрола.

— Ти ли реши да свършиш мръсната работа на баща си? Негова съучастница ли си? — попита я той.

Отново задърпа оковите, карайки я да подскочи стреснато назад. Кат вдигна ръка и потърка челото си. Как, за бога, бе решила, че това ще сработи? Падрик успя някак си да се изправи на крака. Сега използваше ръста си, за да я изплаши, след като крясъците му не бяха дали резултат. Дугъл я бе предупредил какво може да очаква, когато Падрик се разяри, и досега бе предвидил правилно реакциите на брат си. Какво я бе посъветвал? О, господ да ѝ е на помощ. Трябваше да го остави да се накрещи. А после да преговаря. Бе постъпила така след сватбената им нощ и имаше ефект, затова Кат очакваше и сега да проработи... но този път положението бе по-различно.

Точно в този толкова неподходящ момент в гърлото ѝ се надигна кикот. От гнева в погледа му, от стиснатата му челюст и от начина, по който дърпаше оковите си, Кат осъзна, че още известно време няма да може да преговаря с него. Щеше да е късметлийка, ако напусне това място жива, пък какво остава със съпруг. Брат му изглежда не се тревожеше за безопасността им, но това не я успокояваше... те бяха една кръв, но тя бе Макдонъл. Младата жена въздъхна и поклати глава, скръствайки ръце на гърдите си и изправяйки се в цял ръст, преди да изрече думите, които ехтяха в съзнанието ѝ.

— Искам съпруг.

На това той отговори така, както отговаряха всички Грант, щом чуеха името ѝ, семейната ѝ история или историите, базирани на враждата между двата клана... с гняв. Ако някой от мъжете беше останал, след като го оковаха, щеше ясно да чуе проклятията му въпреки вратите, прозорците и дебелите стени на къщата. Той

изсипваше проклетия върху нея и клана ѝ. Бореше се срещу оковите, докато китките му не прокървиха. Кат опита няколко пъти да го прекъсне, за да му обясни, той не спираше...

И изведнъж спря.

Отпускайки се назад към стената, Падрик седна на пода, докато поемаше накъсано дъх, опитвайки се да възвърне контрола си. Бе известен с това, че е най-спокойният от синовете на Мичъл Грант, но очевидно и той бе наследил способността на баща си да губи контрол без предупреждение. Макар че след като бе нападат, бит, отвлечен и заплашван със смърт, гневът би бил най-малкото, което можеше да се очаква от него. Сега бе покрил лицето си с ръце и се мъчеше да си поеме дъх.

— Друг съпруг? — попита той, а гласът му бе дрезгав от виковете. — Има много по-лесни начини да си намериш нов съпруг. — Той подръпна оковите, за да подчертае думите си.

Тя не отговори нищо. Падрик знаеше, че я е изплашил до такава степен, че тя не можеше да отговори каквото и да е било. Много добре. Той самият не можеше да си спомни някога да е избухвал по този начин, дори когато се изправи пред съпругата, която не го желаше. Онази сутрин може да бе повишил глас, но онова бе по-скоро за пред клана, отколкото заради него.

Тогава го бе обзел лек пристъп на вина, напомняйки му колко всъщност го бяха наранили думите ѝ. И това нямаше нищо общо нито с неговия, нито с нейния клан, ставаше въпрос за него самия. Гордостта му на леърд на клана бе наранена. И още по-лошо, думите ѝ онази сутрин бяха поставили под съмнение честта му.

Наблюдаваше я как се движи из стаята, събирайки вещи, които едва сега той забеляза, и слагайки ги на дървен поднос. Тя тръгна към него и Падрик се изправи на крака, тъй като не искаше да пропусне шанса си да я сграбчи и да я принуди да му даде ключа за оковите. Едва тогава осъзна къде бяха, къде го бе отвела тя... и последствията от това.

Много отдавна баща му бе построил малка къща за майка му в близост до потока, който се вливаше в голямото езеро. Никой не живееше в нея. Нейната „дамска къща“, както я наричаше баща му, бе убежището на майка му, място, където тя откриваше тишина и спокойствие. От отнесените изражения, които добиваха родителите му,

когато се споменеше за това място, макар и да не го искаше, Падрик много добре можеше да си представи какво се бе случвало тук. Звукът от скърцане на дърво привлече вниманието му и той видя Катриона да бутта подноса към него. Тя остана достатъчно далеч, че да не може да я улови, но достатъчно близо, че да избута подноса в обсега му.

Купа с вода. Няколко парчета плат. Малка чаша. Парче хляб и парче сирене.

— Сигурно си гладен — каза тя, преминавайки през стаята, за да седне на стола в най-далечния ъгъл. — Пропусна обяда и вечерята.

Искаш му се да отрече, но стомаха му избра точно този момент да изкъркори шумно, достатъчно силно, че по устните ѝ да се разлее лека усмивка. Падрик седна отново на пода и придърпа подноса към себе си. Тя бе наредила да го отвлекат, а сега му даваше вода и храна... и малкото удоволствие да се почисти, тъй като от китките му течеше кръв и вече бе покрила ръцете му. Беше странно, че докато е планирала всичко това, е намерила време да се досети, че ще пропусне храненията и бе подготвила храна за него.

Клепачите ѝ натежаха, докато го наблюдаваше как се храни. Когато изяде всичката храна и изпие ейла, тя вече бе заспала на стола с наведена на една страна глава. Падрик щеше да почака до сутринта, за да получи отговорите на въпросите си... не че имаше друг избор. Мислейки за последствията от всичко това, той осъзна нещо друго.

Тя може да искаше нов съпруг, но не го искаше мъртъв.

Или поне все още не.

ТРЕТА ГЛАВА

Катриона се събуди стресната, не можейки да си спомни къде е и защо спи на стол. Ярката светлина, влизаща през малкото прозорче над вратата, което бе единственото, което не бе покрито, ѝ показа, че вече е сутрин. Потърка тила си, клатейки глава настрани, за да прогони болката и сънливостта си. Едва тогава си спомни... всичко.

— Добро утро, Катриона — каза той.

Гласът му бе толкова мил, сякаш се срещаха на закуска в голямата зала. Поглеждайки към него, тя сплете косата си и се изправи. Краката и ръцете ѝ бяха изтръпнали и я боляха от часовете, прекарани в една и съща неудобна поза.

Бе почистил раните си и бе омотал няколко парчета плат върху тях, за да ги предпази от по-нататъшно разраняване. Кат се препъна, докато ставаше, и той се раздвижи срещу нея. Нима инстинктивно се бе опитал да ѝ помогне? Тя срещна погледа му и му кимна.

— Падрик.

Дори и под един покрив, те живееха разделени, затова тя не бе свикнала да го вижда рано сутрин. Или късно нощем, макар че тя, както и целият клан Грант много добре знаеха как прекарва нощите си. Кат пристъпи към малкото огнище, разтягайки ръцете и краката си, докато вървеше, след което се наведе, за да запали огън.

Дугъл и Джейми се бяха погрижили да подготвят къщата за обитаване... долу в мазето имаше храна и припаси за няколко седмици, през една тръба в къщата влизаше прясна вода от потока, а в един ъгъл бяха складирани дърва и торф, готови за горене. Тя си помисли за стаята над тях и усети как бузите ѝ се покриват с руменина при мисълта за необичайно огромното легло, покрито с меки кожи. Кат се обърна, забелязвайки, че той следи всяка нейна стъпка.

— Скоро ще е готова овесената каша — каза му тя.

Щеше да им е трудно да водят неангажиращ разговор.

— Значи ти трябва жив? — попита той. Въпросът бе зададен тихо, но това не я заблуди... той опитваше да събере информация за

плана ѝ. И не бе никак изненадващо.

Падрик бе станал леърд преди няколко години и бе роден да бъде водач. Той се грижеше за всеки аспект от клана — за хората, фермите, земите и богатството им... и бе смятан, дори от баща ѝ, за един от най-умните мъже в Шотландия. Тя се опита да събере мислите и аргументите си, но не успя. Игнорира го и мислеше, че се справя добре, докато той не я прекъсна.

— Имам нужда да...

Падрик млъкна, принуждавайки я да го погледне. С няколко жеста ѝ даде да разбере, че има нужда да се погрижи за някои лични нужди, карайки я да се изчерви до пръстите на краката си. Тя намери гърнето и го плъзна по пода към него, обръщайки му гръб, за да стотви, и се изчерви още повече, когато до нея достигнаха звуците от това, което той правеше. А още по-лошо беше, че той си свиркаше през цялото време!

Кат се съсредоточи над задачата си и скоро кашата къкреше над огъня. Внимаваше да не поглежда през рамо към Падрик. Пригответи храната, напълни две купи, натопи в тях по една лъжица и сипа малко разреден с вода ейл в две чаши. Като най-голяма в огромното ѝ семейство готвенето бе нещо, което умееше добре. Макар че Падрик едва ли го знаеше. От месеци тя приготвяше храната в крепостта, носейки от дома любимите рецепти на майка ѝ и баба ѝ, искайки да върши нещо, с което да се почувства полезна... особено след като не изпълняваше най-важния си дълг — на съпруга. Занесе му едната купа и едната чаша, знаейки, че единственото време за размисъл, което ѝ бе останало, бе времето, докато се нахранят.

Падрик не успя да сдържи усмивката си. От страх за живота си, през чуденето какво ли ще поиска от него за свободата си, той прекара нощта в размисли. Докато тя спеше, той бе обмислил всички възможности и се объркваше все повече. Заявлението ѝ, думите, които бе казала на сутринта след сватбата им, че не желае повече да я докосва, бе сложило своя белег върху живота им. Ако бе имала възражения от това, че си е намерил любовница, той нямаше да го направи, но тя не бе показала никакво желание за поддържане на интимна връзка помежду им. Смени позата си на пода и я зачака да приключи.

Катриона се изчерви от напрегнатия му поглед и той се зачуди каква бе причината за това. Бе видял да се случва и миналата нощ, точно преди да си изпусне нервите, когато я улови да поглежда към стълбите, водещи до втория етаж. Падрик довърши ейла си и постави чашата и купата обратно на подноса.

— Е, вече съм сит и напоен — каза той, наслаждавайки се на начина, по който тя трепна, чувайки гласа му. — Време е да науча каква е съдбата ми.

Изражението на Катриона стана нерешително. Жена му бе израснала пред очите му през последните няколко месеца. Тя не знаеше, че той наблюдава внимателно всяко нейно движение, докато са заедно. Не знаеше, че семейството му го информира за всяко нейно действие, за здравето ѝ и дори за това колко е нещастна. Макар Кат да внимаваше какво говори, той много добре знаеше как се чувства жена му относно положението си в клана и причината да бъде там.

Или поне той смяташе, че знае, до миналата нощ.

Тя отмести поглед от него и изглежда се колебаеше как да отговори, затова той я подтикна да говори, осъзнавайки, че в тази къща бяха прекарвали повече време заедно, отколкото през всичките месеци в дома му.

— Искаш нов съпруг.

— Не съм казала нов съпруг — сопна му се тя. — Искам съпруг.

— Ти имаш съпруг — отвърна ѝ. — Със сигурност знаеш кой е той, след като си уредила да го отвлечат. — Изправи се на крака и се опита да кръстоса ръце на гърдите си, но късите вериги на оковите му попречиха. — Говори откровено, Кат — каза ѝ той. — Кажи ми защо правиш това и какво ще свали оковите от ръцете ми.

Тя потръпна от думите му, преди да проговори. След това изпъна рамене и се изправи, имитирайки позата му. Но за разлика от него, тя можеше да скръсти ръце на гърдите си.

— Реших, че сделката ни повече не е приемлива за мен, Падрик. Изморих се да бъда унижавана от курвата ти. Уморих се да бъда съпруга само на хартия — каза тя меко.

Той изпусна остро дъха си, удивен от думите ѝ. От всички неща, които смяташе, че ще чуе, това въобще не бе едно от тях! Той се бореше с импулса да се усмихне, защото думите ѝ можеха да значат нещо друго.

За да добие по-добра представа, той попита:

— И кога го реши?

Тя сви рамене и поклати глава. Той смяташе, че ще му отговори, но тя не го направи, а просто му обърна гръб. Милостиви боже! Катриона бършеше сълзите, стичащи се от очите ѝ. Дори в онази катастрофална сутрин тя не бе плакала.

— Няма значение.

Той разпознаваше гордостта, когато я видеше, и ѝ позволи да запази своята.

— Значи искаш да сложиш край на брака ни, за да потърсиш друг съпруг? — Той вдигна ръце, а веригите на оковите му издрънчаха. — Не можа ли просто да поговориш с мен? Защо бе нужно цялото това насилие?

Падрик осъзна момента, в който я притисна прекалено силно, тъй като блясъка в очите ѝ бе такъв, какъвто никога не бе виждал... чист гняв. А той бе много по-умел в това да се справя с гняв, отколкото със сълзи.

— И двамата подписахме брачния договор. И двамата приехме клаузите му и двамата знаем какви ще са последствия при един провал, Падрик. Баща ми няма да позволи на този брак да бъде сложен край, нито пък кланът ти... те... ние не можем да платим толкова висока цена.

В този момент той осъзна, че тя го бе довела тук, за да решат проблемите помежду си, без да жертва гордостта и на двама им.

— Съгласен съм. Махни тези окови и ще го обсъдим — каза той, повдигайки ръце.

Тя се колебаеше.

— Откъде да знам, че... — започна тя, но Падрик я прекъсна.

— Откъде да знаеш, че ще направя това, което се разберем сега ли? Давам ти думата си, че ще спазя това, което решим тук и сега, Кат. Думата ми на леърд и на съпруг.

— Не, не това имах предвид — прошепна тя. Кат въздъхна и го погледна. — Доведох те тук, за да видя дали бих могла да спазя условията на сделката, която искам да ти предложа, Падрик.

Объркан, но и заинтригуван, той попита:

— Какво предлагаш? Какво искаш от мен, ако не разтрогване на брака ни?

— Ако се отървеш от онази жена, ще се върна в леглото ти.

Ето. Каза го. Искрено. Ясно. Кат не бе планирала да му признава, че се съмнява в уменията си да спази условията на собствения си план. Никога не бе разумно да се пазариш, но думите се изплъзнаха сякаш от само себе си.

Дали щеше да ѝ се присмее? Дали щеше да я заплаши, че ще я накаже заради действията ѝ? Тя знаеше, че може да се случи нещо такова, още когато започна да съставя плана си, затова се погрижи да е окован, когато остане сама с него и гнева му.

— Сиана? — попита той, сякаш можеше да избира измежду повече жени. Предположението, че би могъл да има повече от една жена, щеше да я накара да се замисли.

— Да — отвърна тя. — Освен ако няма и други, за които не знам нищо.

Този път той се засмя, но тя нямаше чувството, че шегата е за нейна сметка. Даде ѝ увереност да държи на своето. Но следващият му въпрос я смути.

— Как предлагаш да я замениш? През сватбената ни нощ даде ясно да се разбере, че докосването ми... как да го кажа... предизвиква погнуса в теб.

По дяволите, този мъж бе избрал да запомни именно тези нейни думи! Нима не помнеше нищо от останалото, което му каза? Но беше прав, тя ги бе изрекла и ги вярваше, но все пак тогава беше невинна, без никакъв опит в леглото, и не бе имала представа какво да очаква. Болката я бе сварила неподготвена, както и много от нещата, които бе направил той след това.

— Аз... аз... — Тя не успя да намери думи, с които да обясни, затова само поклати глава. — Този план беше грешка. Знаех го от самото начало — заяви тя, крачейки напред-назад. — Няма да се получи и по-добре въобще да не бях обмисляла да сторя нещо толкова глупаво.

Кат застана на входната врата... закованата с пирони за два дни врата... и почувства тежестта на грешната си преценка върху деликатните си рамене. Ако не бе гордостта ѝ, тя нямаше да стои тук, по-унижена пред него, отколкото някога би могла да бъде пред

семейството си. И по-лошото бе, че ще ѝ се наложи да чака два дни, преди Дугъл и Джейми да се върнат, за да ги освободят от това място. Тя потрепери, осъзнавайки, че той ще е изключително ядосан, когато братята му се върнат и го открият все още окован.

— Приемам.

Думите проехтяха между тях и за миг Кат не бе сигурна дали е чула правилно. Тя се обърна, за да го погледне, изненадана да види, че той я гледа със сериозност, която не бе очаквала.

— Приемам сделката ти, Кат — кимна той, подчертавайки думите си. — Ако докажеш, че можеш да понесеш докосването ми и се съ согласиш да се върнеш в леглото ми, ще отпратя Сиана обратно при семейството ѝ.

Това бе всичко, на което се бе надявала, но сега какво?

Той явно бе прочел мислите ѝ, защото вдигна ръцете си между тях и издрънча с веригите, подсказвайки ѝ какво е първото нещо, с което трябва да се заеме. Всички мисли се изпариха от ума ѝ, когато се опита да измисли какво да прави след това. Изваждайки ключа от скривалището му, тя тръгна към съпруга си. Падрик се изправи на крака, чакайки я.

В погледа ѝ се четеше паника, както и в начина, по който се бе намръщила. Падрик изпита нужда да успокои страховете ѝ и да ѝ позволи да запази гордостта си, след като вече разбираше какво я бе подтикнало към толкова драстични действия. Заради гордостта си той я бе отблъснал от себе си, затова сега щеше да му се наложи да отстъпи, за да си я върне отново. Макар да не бе от хората, които обикновено отстъпват, в погледа ѝ забеляза обещание за такива възможности, че той наистина пожела да ѝ даде шанс.

— Няма защо да се боиш от мен, Кат — каза той тихо.

Тя поклати глава и младият мъж забеляза няколко къдрици да обграждат лицето ѝ, карайки я да изглежда много по-нежна, отколкото я бе виждал някога. Ръцете ѝ трепереха, когато се пресегна с ключа, за да го освободи. Когато оковите паднаха от китките му, той я спря да отстъпи назад, като улови брадичката ѝ с ръка и придърпа устните ѝ към своите. Устата му докосна леко нейната и той я чу да се задъхва.

Но по-важното в случая бе, че тя не отстъпи.

Не тя трябваше да се докаже тази нощ... а той. Трябваше да бъде по-разумен през онази първа нощ. Трябваше да я обладае нежно, а не

да оставя гнева си заради брачния договор да провали първия им път заедно. Негово задължение бе да ѝ покаже удоволствието, което би могла да открие в брачното ложе. Но в онази нощ се бе провалил.

Този път, обаче, нямаше да я предаде.

Посягайки зад главата ѝ, той направи това, което бе мечтал да стори толкова много пъти — развърза парчето кожа, което държеше плитката ѝ на място и разплете къдриците ѝ. Прокарвайки пръсти през косата ѝ, той я държеше близо, задълбочавайки целувката. Обхвана главата ѝ и плякоса устата ѝ така, както бе фантазирал безброй пъти... и продължи отново и отново, докато и двамата не останаха без дъх. Тя отваряше очи да го поглежда измежду целувките и Падрик видя удивление в тъмните ѝ сини очи, докато тялото ѝ реагираше преди тя дори да успее да разбере какво се случва.

Но той знаеше, както и тялото му. Мъжествеността му ставаше все по-твърда, подготвяйки се за това, което щеше да се случи помежду им. Кръвта туптеше във вените му, а похотта я сгорещяваше все повече. Пое няколко пъти дълбоко въздух, опитвайки се да задържи контрола си, тъй като му бе нужен, за да заличи от ума ѝ всички лоши спомени от първата им брачна нощ. Падрик държеше лицето ѝ пред своето, целувайки я много нежно, плъзгайки ръката си по шията ѝ, надолу по рамото, докато не обгърна меката пълнота на гърдата ѝ.

Тя се задъха, усещайки милувката му.

Катриона чакаше неизбежното, докато се наслаждаваше на целувката, която бе толкова по-различна от целувките първия път. Когато се задъха, езикът му се плъзна в устата ѝ, докосвайки нейния, карайки тялото ѝ да настръхне и потрепери. Когато ръката му пусна главата ѝ и минавайки през гърдите, се насочи към корема ѝ, между бедрата ѝ се породило странно и непознато напрежение. Точно когато си помисли, че ще я докосне там, той спря и я целуна още по-страстно, поставяйки ръка на бедрото ѝ.

Усещания, каквито не бе изпитвала досега, преминаха през кръвта, сърцето и тялото ѝ, карайки я да се приближи, да се отвори за него и за тази удивителна горещина, която сякаш изпълваше цялото ѝ същество. Когато той спря и вдигна главата си, тя разпозна веселието в тъмните му зелени очи.

— Вече отвратена ли си? — попита той с много по-дълбок от обикновено глас. — Някаква погнуса или отвращение?

Той се шегуваше с нея, но всичко, за което можеше да мисли тя, бе колко е различно докосването му този път, колко приятно, не, колкото прекрасно бе в сравнение с първата им нощ. Ако бе почувствала това тогава, последните четири месеца нямаше да са така пропилены и толкова празни.

— Не — каза тя поклащайки глава, преди да се засмее леко, — все още не.

Изражението, което се появи на лицето му я накара да затаи дъх, толкова горещо и изпълнено с похот бе то. Дали това помежду им можеше да проработи? Падрик приближи глава към нея и я целуна отново. Целувките му ѝ харесваха, затова тя му позволи да я целува. Тялото ѝ се сгорещяваше по-силно с всяка изминала минута, между бедрата ѝ се събра влага и там започна да се поражда странна, вълнуваща болка. Нуждата да се отърка в твърдото му силно тяло нарасна и тя почувства как се извива срещу него.

Преди да разбере какво е намислил, той я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите към втория етаж. Тя искаше да го попита толкова много неща, но чувствата, препускащи в нея, избутаха назад всички въпроси и колебания, докато той я отнасяше до скандално огромното легло.

Дневната светлина струеше през малките прозорци, поставени на всички стени на стаята. Не бяха толкова големи, че да може през тях да влезе човек, но достатъчно, че да допускат светлината да огрява стаята, позволявайки ѝ да вижда напълно ясно, докато я полагаше на леглото, преди да се изправи, за да свали дрехите си. Изкушена да отвърне поглед, неговата заповед, или по-скоро искането му, отново я изненадаха.

— Погледни ме, Кат.

И тя го стори, гледайки как силните му ръце разкопчават колана му и го пускат на пода. Последваха го туниката и панталона му, а след това дори ботушите и чорапите, докато не остана напълно гол пред нея. Тя почувства как лицето ѝ се покрива с руменина, докато гледаше как тялото му реагира на погледа ѝ. Кат проследи тъмната пътечка, спускаща се надолу по гърдите му през корема до мъжествеността му, която се издигаше напред къдриците, показвайки ѝ готовността си да слее телата им. Тя преглътна, борейки се със страха, който бързо изместваше възбудата.

— Довери ми се, Кат. — Този път думите му бяха изречени меко, по-скоро молба, отколкото заповед, и по тялото ѝ се разля топлина. Тя кимна, макар в действителност да не бе сигурна, че може да го стори.

Падрик коленичи до нея, забелязвайки как очите ѝ се разшириха и погледът ѝ се измести за миг към мъжествеността му, преди да го погледне в очите. Изглежда се бе наслаждавала на целувките му, затова той я побутна нежно да легне и отново завладя устата ѝ. Прелъстявайки и вкусвайки устните и езика ѝ, той я изчака да се успокои напълно, преди да докосне друга част от тялото ѝ.

Сдържа се, въпреки че копнеше да изследва всяка частица от плътта ѝ.

Почти забрави колко невинна и неопитна е тя. Почти забрави последните четири месеца. Но когато тя се пресегна и смело обви пръсти около ерекцията му, Падрик напълно забрави как да диша и как да говори. Опитвайки се да се абстрахира от възбуждащата ласка, започна да развързва връзките на туниката и на долната ѝ риза, плъзгайки ги надолу по тялото, за да разголи гърдите ѝ.

Нима винаги са били толкова пълни? Нима онази нощ зърната ѝ бяха толкова тъмнорозови? Сливането им тогава се бе случило набързо в тъмнината, лишавайки го от възможността да се наслади на красотата и на женствените ѝ извивки. Но този път щеше да бъде различно и за двама им. Когато Кат се изви срещу него, той пое едното зърно в устата си и го облиза леко, преди да го засмуче силно.

Задъханото им дишане се превърна в стенание, нейното и неговото, докато се вкусваха един друг с изкусителни целувки, възбуждащи докосвания, нуждаейки се да слоят отново телата си. Когато Падрик почувства, че тялото ѝ е готово, докосвайки горещината и влагата между бедрата ѝ, той се изправи над нея, раздалечи краката ѝ и се настани между тях, потърквайки възбудата си срещу женствеността ѝ, карайки я да потрепери. Тогава се тласна бавно в нея, сантиметър по сантиметър, позволявайки на тялото ѝ да се приспособи към размерите му.

Звучите, които издаваше тя, го подлудиха от нужда да я покори, за я издигне до висините — нещо, което не бе сторил първия път, но което смяташе да направи сега. Отдръпвайки се назад, докато само главичката на мъжествеността му не остана заровена в плътта ѝ, той се

тласна отново напред, чувствайки как тялото ѝ се стяга около него все повече, приканвайки го да излее семето си в нея.

Кат не можеше да повярва на това, което изпитваше в момента. Не ограбена и осквернена, а толкова изпълнена с него, че се чувстваше така, сякаш са едно. Той я водеше нанякъде, шептейки ѝ неразбираеми слова, милвайки тялото ѝ, докато не му отговори по начина, по който иска, разтягайки вътрешните ѝ мускули там, където се тласкаше и изпрацайки вълни от невероятно удоволствие през тялото и душата ѝ. Мускулите ѝ се стегнаха, напрежението вътре в нея нарасна и се отприщи, карайки я да простене високо, докато той изливаше семето си в нея. Тялото ѝ отвърна на мига и се отпусна, отдавайки му се напълно. Когато отново дойде на себе си, той лежеше върху нея, дишайки тихо и задъхано до ухото ѝ. Падрик се отдръпна от нея, но я придърпа в прегръдките си, и все пак останаха свързани.

Тя лежеше тихо в обятията му, слушайки как дишането му се забавяше, и се опитваше да разбере какво се бе случило помежду им. Той я бе целунал по челото, когато се бе изплъзнал от нея, оставяйки я копнееща и усецаща празнота, каквато не бе подозирала, че може да почувства. Дали му бе доставила достатъчно удоволствие, че да отпрати Сиана? Боеше се, че ако го попита сега, отговорът му може да засенчи удивителното удовлетворение, което чувстваше в този миг. И все пак искаше да знае истината.

Преди обаче да успее да проговори, Падрик попита:

— Доказа ли се пред себе си, Кат? Можеш ли да намериш удоволствие в леглото ми? — Той легна настрани и докосна бузата ѝ, привличайки погледа ѝ към своя. — Ще се върнеш ли в леглото ми да бъдеш моя съпруга във всеки смисъл на думата?

Катриона разбираше какъв удар нанася този въпрос върху гордостта му. Той признаваше своята роля в разгрома, който причини раздялата и нещастията им. Сега Падрик ѝ даваше шанс за щастие... и може би за любов.

— Да, ако ме искаш, Падрик.

Той се усмихна и сърцето ѝ се разтуптя лудо от красотата на тази усмивка... напрегнатите черти на лицето му се успокоиха и очите му блеснаха развълнувано. И все пак имаше въпрос, който се налагаше да обсъдят.

— А Сиана?

Той се разсмя силно и я целуна бързо по устните, преди да кимне.

— Тя си замина преди седмица, Кат.

Катриона седна на леглото, събирайки чаршафите около себе си, докато поклащаше глава.

— Отпратил си я? Но защо?

Падрик също се изправи, сядайки до нея, без да се тревожи от голотата си.

— Взех решение да помоля жена ми да се върне отново в леглото ми. И щях да го направя, но бях отвлечен, преди да успея да обсъдя този въпрос с нея.

— Шегуваш се! — попита тя, не знаейки дали може или дали трябва да повярва на думите му. — Нима искаш да ми кажеш, че нищо от това не е било нужно? — Бе рискувала толкова много, но нейния риск бе нищо в сравнение с това, че братята му рискуваха връзката си с него, ако той разбереше, че са били замесени в случилото се.

— Не беше нужно, но като изключим засадата, се насладих истински на случилото се — каза Падрик, смеейки се. Но отново стана сериозен, поглеждайки я напрегнато. — Доставих ли ти удоволствие, Кат? Този път хареса ли ти?

Нима за него не бе очевидно? Тя се бе разтопила в обятията му, тялото ѝ буквално пееше за него, за докосването му, за ръцете и устните му. Сякаш бе изговорила мислите си на глас, когато той продължи:

— Това, което се случи между нас първия път, никога повече няма да се повтори. Би ли могла да го загърбиш и да ми простиш?

Сълзите горяха очите ѝ, но тя ги прогони. Кимайки, тя за пръв път повярва, че имат шанс за съвместно щастие, нещо, което бе напълно немислимо само преди дни. Падрик я целуна и я придърпа към себе си, прегръщайки я силно.

— Кога Дугъл и Джейми ще дойдат, за да ни освободят?

Кат погледна към него, изненадана от думите му. Дали знаеше, или просто търсеше информация? Пакостливата му усмивка ѝ показва, че той наистина е знаел.

— След два дни — отвърна тя и забеляза как лицето му потъмня, ставайки съблазнително и порочно.

— Достатъчно време, за да започнем... — каза той и зацелува не само устните ѝ, но и шията, след това раменете ѝ, а след това... след това...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С извинението, че отива да вземе вино от склада в мазето, Падрик нахлузи панталоните си и слезе по стълбите на долния етаж. Вместо обаче да се насочи към мястото, където складираха виното, се запъти към скритата врата зад килера. Преминавайки през тунела и покрай потока, той се изкачи на хълма и тръгна към предната част на къщата, където стояха братята му.

Без да ги предупреди, сграбчи и хвърли Джейми на земята и успя да заби юмрук в челюстта на Дугъл, преди мъжете да разберат, че е там. Чувството беше страхотно, особено като Падрик бе сигурен, че именно Дугъл бе този, който го свали на колене по време на отвличането.

— Какво, по дяволите...? — каза Дугъл, търкайки лицето си.

— Това е защото сте се хванали да осъществите този налудничав план, без да ми кажете — каза Падрик.

Дугъл сви рамене, сякаш отвличането на неговия брат и леърд бе нещо напълно нормално.

— Подейства ли? — попита той. — Само това искам да знам. — Скръсти ръце на гърдите си и наведе глава настрани, докато чакаше Падрик да отговори.

— Върнете се след още два дни и ще ти отговоря — отвърна леърда. Това бе всичко, което смяташе да им каже точно сега.

— Бях прав, Падрик, просто го признай — настоя Дугъл.

Падрик не отговори. Вместо това се обърна и се върна към тунела. Зад себе си чуваше смеха на братята си, но не го бе грижа. Много скоро целият клан щеше да научи, че е предявил претенциите си над булката си, макар и след четири месеца.

След като влезе в мазето и намери виното, той се върна отново на втория етаж. Кат лежеше там, където я бе оставил... преситена и изтощена от вниманието, което ѝ бе обърнал. Изпълни го чисто мъжко задоволство, знаейки че ѝ бе доставил удоволствие безброй пъти и щеше да го направи отново сега, след като имаха още два дни насаме,

далеч от света. Тя се размърда, пресегна се и постави ръка на стомаха му, щом Падрик се качи на огромното легло. Младият мъж се възбуди и тя го прие между бедрата си с лека въздишка на удоволствие, когато го почувства да се потапя в нея. По-късно, щом отново можеха да говорят, Кат му напомни, че братята му ще се върнат много скоро. Не желаейки да ѝ признава, че е можел да избяга оттук по всяко време през скритата в килера врата, Падрик само се усмихна и предложи да останат отвлечени за още два дни.

Когато братята му пристигнаха два дни по-късно, тя не можеше да помръдне дори мускулче от тялото си, което той вече напълно притежаваше, и започваше да превзема сърцето ѝ, така че почти ѝ се прииска да бе казала на братята му да се върнат за тях най-рано след три дни.

Но изминаха още четири дни преди леърдът и неговата дама да се върнат в крепостта.

Заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.